

rences internationales parlementaires staar i Forbindelse med de nordiske Fredsforeninger,

og til hvilken disse vælger mindst 1 Rigsdagsmand fra hvert af Rigerne, samt i øvrigt lige mange Medlemmer fra hvert.»

Genoprettelsen af en *norsk* Fredsforening maa haabes at blive en af Følgerne af en saadan Beslutnings mulige Vedtagelse i Sverige og Danmark.

I Forventning om Aarsmodets ærede Svar paa denne Henvendelse i Fredssagens Interesse, forblive vi Deres trofaste Medarbejdere.

Paa Styrelsens Vegne

Fredrik Bajer,
Formand.

Brev fra Landet.

En Efternoler.

Maa det være mig tilladt, Fru Redaktør, at komme med nogle Bemærkninger i Anledning af det Møde, som den kvindelige Valgretsforening holdt i Larsens Lokale, den 15. Februar. Baadfører *Jensen* anfører, at Kvinden nok maa have Valgret, men med Indskrænkning. Han mener, at Kvinden nok maa have kommunal Valgret, fordi hun der kan udrette meget til Gavn for den kommende Slægt mod Drikfældigheden! Jeg kan ikke indse, at Kvinden, fordi hun faar kommunal Valgret, kan faa større Indflydelse paa Drikfældigheden end hun har i Forvejen. Efter hvad jeg ved, kommer det ikke saa meget an paa Kommunerne som paa Landets Love, hvad der kan gøres imod Drikfældigheden. Saa jeg antager, at skal Kvinden faa mere Indflydelse der, da maa det være ved at faa politisk Valgret. Folketingsmand *Fredrik Bajer* har sagt: at kun Kvinder, Børn og Forbrydere er udelukkede fra Plads i Tinget, kun disse tre Klasser er udelukkede fra al Stemmeret.

Men jeg haaber, at det snart skal være forbi, at Kvinderne saaledes er udelukkede. Saa nævnes der Børn, — dertil vil jeg svare, at det er rigtigt nok gamle Børn, som først skal have naat 30-aars Alderen, inden de faar Valgret. Ungdom og Visdom følges sjælden ad, siger man, og kun faa har prøvet Livets Alvor inden 30-aars Alderen; men kan en Mand indvælges i Tinget, naar han har fyldt de 25 Aar, skulde man synes, at han lige saa godt kunde være stemmeberettiget med 25 Aar og ikke behøve at vente til de 30.

Men hvilken end Alderen er, bør den være ens for Mænd og Kvinder. Tilsidst nævnes Forbryderne. Mon ikke deres Tal bliver lige saa stort som Børnenes? Thi saavdt jeg ved, er det saaledes, at naar en Mand af Kommunerne blot har faaet en Krone, og det er skrevet, saa har han mistet sin Stemmeret og dermed Æren, og den, der har mistet Æren, er en Forbryder. Jeg vil nævne et Exempel: Der er en Arbejdsmand, den dygtigste, nogen vil se, han arbejder ved hvad som helst, flittigt og strængt, for at skaffe Opholdet til sin Familie. Han har syv Børn, og kun hvad han kan tjene, har han at føde og klæde dem for. Han havde en god, sparsommelig Hustru, de levede tarveligt, og Børnene gik ikke i Pjalter. Alligevel blev denne Mand regnet til Forbryderklassen! Det gik saaledes til: Manden led af en Broksskade, han havde ikke faaet den ved uordentligt Levnet, men for at kunne arbejde, maatte han gaa med Bind paa. Dette kostede imidlertid 6 Kr., og disse saa Manden sig ikke i Stand til at undvære fra det daglige, uden at Familien ligefrem skulde sulte. Saa bad han Kommunen om disse 6 Kr., og de blev ham villig tilstaaet. Men saa skulde der være Sogneraadsvalg, der var almindeligt Røre blandt Folk, og den omtalte Mand vilde da ogsaa afgive sin Stemme, men saa blev der svaret ham: »Du kan rolig tie stille, thi du har ingen Stemmeret mere!» Nu vil jeg bede de Herrer Lovgivere prøve at tænke sig i denne Mands Sted!

Med Hensyn til Kvindesagen, har jeg ofte havt stor Strid med mig selv, om det var rigtigt eller ikke, thi de Ord af Paulus, at Kvinden skal være sin Mand underdanig, er tidt nok blevet udtalt, men naar vi gaar tilbage til Skabelsen, hvorom der staar, at Kvinden, Mandinden, skal være Manden en Hjælp, da forstaar

jeg, at hun ikke, som det ofte nu er Tilfældet, skal være Mandens Slavinde. Naar man derfor tager Pauli Ord frem for at slaa Kvindens Rettigheder med, saa vil jeg tilføje, at disse bliver misbrugt paa den skammeligste Maade, thi der staar intet om i Kapitlet, at Mændene har nogen som helst Ret til at stille Kvinden lavere end sig selv. Men lad os alle, Mænd som Kvinder, øve os i Kærlighed og Fordragelighed, lad os arbejde sammen, at Fred, Enighed og Kærlighed maa gennemsyre al vor Gerning, ogsaa i Politiken. Kun saaledes kan det gode og sunde vinde frem!

En Husmandskone.

Til en gammel.

Først maa jeg meddele, at det ikke var min Hensigt at faa mine Rim anbragte i noget Blad, at de er blevne det, beror paa en Fejltagelse af Redaktøren. Jeg vil derfor ikke være med til nogen Debat om dem.

De klager over, at De ikke kan faa de unge Piger til at interessere sig for Kvindesagen, — nej, hvis De er lige saa spydig, naar De taler, som naar de skriver, saa kan jeg saa godt forstaa, at de unge foretrækker at gantes, fremfor at sidde lyttende omkring Dem, men at det saa ikke er gaaet op for dem, at De selv var Skyld i, at der blev koketteret saa skammelig lige for Deres ærbare Øjne, det forunder mig ikke. Saa ung og uerfaren som jeg er, har jeg dog set, at forstandige og kærlige Forældre har kunnet opdrage deres Pigebørn saaledes, at de ikke blev kokette.

For Resten kan jeg ikke indse, hvorfor De hele Tiden taler om Kvindesagen, den nævnte jeg jo slet ikke i mine »Udgydelsers«; jeg tænkte egentlig paa den døde, politiske Tilstand og paa det indre Kævl, som vi saa længe har maattet trækkes med, og jeg tænkte paa hele den frisindede Ungdom og ikke paa Kvindernes alene.

Saa skriver De: »Vi vil ikke, at de unge skal vente, vi har ikke i Sinde at tage Dem med Storm, nej, vi vil snakke længe endnu.«

For mig lyder det som en Selvmodsigelse, men det kan jo være, at jeg bedre vil kunne forstaa det, naar jeg bliver gammel. Det har i alt Fald bestyrket mig i den Tro, at de unge sætte Handling, de gamle Ord højt.

Deres elskværdige Kompliment, at jeg skulde være en Stjerne paa Kvindesagsarbejdets Himmel, vil jeg give Dem tilbage. En Stjerne staar for mig som noget altfor ophøjet og roligt til at jeg jordiske, nervøse Skabning kan taale en Sammenligning med noget saa himmelsk. De derimod, kan ganske anderledes funkke. Minder ikke den stolte, lysende Flugt, der er i Deres Ord, netop om en Komet med en lang, straalende Hale!

De glæder Dem over at kunne trække Nathuen ned over Ørerne og nyde den Søvn. De saa haardt trænger til. Ja, naar gamle Folk i længere Tid har faaet deres Nattero forstyrret, saa bliver de til sidst gnavne, og saa er der heller ikke noget, der hjælper saa godt som en styrkende Søvn, derfor vil jeg i Deres egen og i Deres »døve og sløve« Børns Interesse bede Dem om endelig at unde Dem selv lidt Hvile, det kunde jo være, at De, naar De saa igen tager fat, kan finde paa et Middel til at faa Deres giftelystne Døtre paa andre Tanker. Jeg kan desværre ikke give Dem noget »belærende« Raad, thi de unge Piger, jeg kender, er hverken fjantede eller kokette og kalder heller ikke Kvindesagen dum, men vi unge er nu en Gang beskedne, vi gør ikke Fordring paa at ville være Generaler, vi stiller os kun blandt de menige.

De fordrer, at jeg, saafremt jeg haaber paa den Lykke at høre flere Vidnesbyrd fra Dem, skal navngive mig, men jeg vent, at De, som en gammel, ridderlig Herre, lader Nathuen falde og præsenterer Dem selv først.

Indtil da forbliver jeg Deres beundrende og forbundne

R. H.

En ny Højskole

er i denne Tid under Opførelse i Odder. Tanken har der været arbejdet for i flere Aar i Valgmenigheden, og Skolen kommer til at ligge i Nærheden af Valgmenighedskirken og Forsamlingshuset. Skolen skal begynde sin Virksomhed til November for *kvindelige*